

[Birthe Nielsen]

centen til kommunerne fra staten for at give kommunerne bedre økonomiske muligheder for at oprette nye institutioner. Vi har ligeledes foreslået en generel nedsættelse af forældrebetalingen. Indtil nu har disse forslag ikke vundet gehør i folketinget. Mange af vores forslag har dog fra flere partiers side fået nogle pæne ord med på vejen, ikke mindst efter at regeringen i 1975 nedsatte en børnekommission, der siden har barslet med familiepolitiske overvejelser.

Jeg har med stor interesse læst betænkningen, som er afgivet af ligestillingsrådet og børnekommissionen. Denne betænkning indeholder mange gode forslag, bl.a. om forlænet barselorlov for begge forældre og orlov under børns sygdom, som vi er meget positivt indstillet over for fra SFs side. Vi har imidlertid været meget usikre på, hvornår der egentlig kom noget konkret ud af børnekommissionens arbejde; det har jeg først fået bekræftet i dag fra socialministeren. Foreløbig har kommissionen altså barslet i 4 år, så det må have været en svær fødsel.

Men én ting er i hvert fald givet, og det er, at det haster med lovinitiativer, for det skal jo nødvendigvis gå, som det gik med den ungdomskommission, man nedsatte i begyndelsen af 1950'erne, hvor en masse mennesker kom med mange gode tanker og intentioner om at forbedre ungdommens vilkår; men udviklingen gik lidt stærkere end ungdomskommissionens arbejde, så det kom aldrig nogen sinde til at øve indflydelse på lovgivningen, endsi- ge de unges livsbetingelser. Vi venter os fra SFs side meget af den debat, som socialministeren har omtalt der skal være i foråret, og håber, at der kommer noget positivt ud af det.

Lone Dybkjær (RV):

I anledning af den sidste talers bemærkninger kunne det naturligvis være fristende for mig at sige et par ord om arbejdet i børnekommissionen og om den tid, der er medgået til det arbejde, men det tilkommer næppe mig nu. Jeg vil blot sige, at 5 år til et kommissionsarbejde sådan set ikke er særlig meget med det oplæg, der var til det. I øvrigt afhænger tiden jo også af de ressourcer, der bliver stillet til rådighed. Det er klart, at stilles der dobbelt så mange ressourcer til rådigh-

ed, som der har været, så kunne man nok også forvente, at tiden var blevet lidt kortere.

I øvrigt vil jeg i lighed med andre ordførere fremsætte nogle mere generelle betragtninger i anledning af denne forespørgselsdebat, men dog ikke så principielle omkring hele samfundsudviklingen som dem, hr. Dyremose har lagt op til.

Som andre ordførere har været inde på det, synes forudsætningen for forespørgslen indirekte fra SFs side at have været, at der må gøres noget, fordi det går ud over børn og unge i denne tid. Andre mennesker kan sige, at det er ligegyldigt, hvad vi siger herinde i folketinget, for der kan alligevel ikke gøres noget, fordi vi har en krisetid, så der er ikke mulighed for at skabe reformer. Både det sidste og det første tror jeg er forkert. Jeg vil godt give de ministre medhold, der heroppefra har sagt, at der faktisk har været gjort en hel del for børn og unge også siden 1973. Jeg vil også sige, i modsætning til hvad andre siger, at det netop er i en krisetid, grundlaget for forandringer skabes, grundlaget for reformer skabes, hvilket man nok også kan få bekræftet, hvis man kigger lidt historisk på det. Derfor føler jeg heller ikke, at udgangspunktet for denne debat bør være snævert hængt op på selve krisen.

Når børn og unge har det svært i dag, og det har de på mange punkter, skyldes det ikke blot krisen, men hele det arbejds-, livs- og samfundsmønster, vi har lagt op i 1960'erne og 1970'erne. Jeg tror, vi på en vis måde skal være taknemlige for, at vi får lejlighed til at vurdere det, som vi har lavet i 1960'erne og 1970'erne, og forhåbentlig også til at ændre en hel del af den udvikling, vi fik sat i gang i denne periode. Jeg tror ikke, den generelt set var så meget til gavn for børnene og de unge, som man var tilbøjelig til at tro. Men uanset hvad der siges af mere generel art fra min side her, så er det klart, at de forældre, som rammes af arbejdsløshed, og hele den utryghed, som vor krisituation indebærer, naturligvis også på ulykkelig vis presser familierne og påvirker børnene.

Der er navnlig tre generelle områder, som jeg her vil lægge vægt på, og som jeg synes spiller en rolle i forbindelse med diskussionen om børn og unge. Det første er familiernes ændrede situation. Det andet er arbejdslivet, som har ændret sig, og det tredje er det